

i første Række, synes det mig, de Personer, som tegner Forsikringen til disse Præmier.

Der har iøvrigt af principielle Spørgsmaal kun været fremdraget enkelte. Der er i første Række Bestemmelsen i § 41 om Nedsættelse af Lønningerne og de dertil svarende Bestemmelser om Nedsættelse af Erstatninger og Dagpenge. Flere ærede Ordførere har ment, at disse Bestemmelser savnede enhver Berettigelse, og har henpeget paa Flertallet i Arbejderforsikrings-Raadet, som har anset det for ønskeligt, at de nu-gældende Sæts overalt opretholdtes, og ligeledes har ment, at der ikke i det Prsniveau og det Lønniveau, vi har for Tiden, sammenlignet med Prsniveau og Lønniveau paa tidligere Tidspunkter, findes nogen Begrundelse for de her foreslaaede Nedsættelser. I denne Forbindelse kom det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen endogsaa saa langt ud, at han fremsatte en Paastand om, at egentlig skulde Erstatningerne være saaledes tilmaalt, at Renten af dem kunde erstatte den økonomiske Nedgang, som var en Følge af den formindskede Arbejdsevne. Jeg antager ikke, at det ærede Medlem agter at fastholde en saadan Betragtning, han sagde ogsaa senere noget om, at han var vel vidende om, at Ulykkesforsikringsloven ikke tilsigtede at yde en fuld Erstatning, men at de vedkommende selv skulde bære en Del af Risikoen. Men naar det ærede Medlem ved dette, synes jeg slet ikke, han kan anstille Betragtninger som dem, han var inde paa.

Naar det ærede Medlem dernæst sagde, at Dagpengene, hvis de nedsættes med en Fjerdedel som foreslaaet, bliver alt for smaa, og at Overgangen fra Sygekassehjælp til Ulykkesforsikringshjælp kommer til at betyde en absolut Nedgang for den tilskadedkomne, maa jeg spørge det ærede Medlem: Hvorfra ved han det? Dagpengeydelsen indtræder jo først efter Udløbet af den Tid, i hvilken Sygekassen betaler Dagpenge, og hvor kan det ærede Medlem vide, at der ved Overgangen fra Dagpengeydelsen fra Sygekassernes Side til den Ydelse, her er Tale om, absolut vil indtræde en Nedgang? Derom kan det ærede Medlem intet som helst vide, og skulde den her foreslaaede Dagpengeydelse vise sig ikke at være tilstrækkelig, indeholder Lovgivningen jo Bestemmelser om, at der paa anden Maade kan ydes den vedkommende Hjælp.

Jeg skønner derfor ikke, at der gennem disse Betragtninger er fremført noget af virkelig Vægt mod de stillede Forslag. Forholdet er jo nemlig det, at hvis vi ser paa Pristallet i 1916, da den første samlede

Lov gennemførtes, og sammenligner det med Pristallet i 1920 og med Pristallet for Tiden, vil man finde, at hvis 2 400 Kr. i 1921 var en rimelig Ydelse, saa er 1 800 Kr. nu saa nær ved matematisk Retfærdighed, som overhovedet forlanges kan. Dertil kommer, at i en Nedgangstid som den, vi har gennemlevet i de senere Aar, er det nødvendigt, at man søger at lette Byrden, der paahviler Erhvervene, i det Omfang, hvori det er muligt, naar man ikke skal være uretfærdig til anden Side. Vi har som Følge af en fra alle Sider meget ønsket Udvidelse af vor sociale Lovgivning maattet lægge nye Byrder til dens Gennemførelse paa Erhvervslivet, og det er da rimeligt, at man søger at afveje disse Byrder imod hinanden, saaledes at deres samlede Vægt bliver taalelig. Derfor haaber jeg ogsaa, at de Forslag til Ændringer i Aarslønningerne og dermed følgende Ændringer i Erstatninger og Dagpengeydelse, her er stillet, maa blive underkastet en villig Overvejelse i det kommende Udvalg.

Dernæst har man været inde paa Spørgsmaalet om de Ændringer, som foreslaas i §§ 49 og 50, hvorved man skulde komme bort fra hele den ganske uheldige, for ikke at sige ligefrem urimelige, Ordning med Hensyn til Forsikring af tilfældige Medhjælpere indenfor private Husholdninger, som gennemførtes i 1916. Det var jo et Spørgsmaal, som under Ulykkesforsikringslovens Behandling i 1916 var Genstand for meget omfattende Overvejelser, og intet Medlem i dette Ting eller i det høje Lands-ting var i Tvivl om, at den Ordning, vi naaede til, i Virkeligheden ikke var fyldestgørende. Det lykkedes imidlertid ikke at finde nogen bedre Udvej, og man blev da staaende ved det, som nu findes i Loven, skønt man var paa det rene med, at det var ganske utilfredsstillende. Dertil er saa kommet gennem hele den Aarrække, der er forløbet siden 1916, den stigende Utilfredshed i Befolkningen, som Præmieydelsen i Anledning af denne tilfældige Medhjælpsforsikring gav Anledning til.

Nu er det jo muligt, at dette ikke vilde have antaget ganske det samme Omfang, hvis man fra Forsikringsselskabernes Side havde fulgt en anden Taktik end den, som er blevet fulgt. Det ærede Medlem Hr. Gamborg siger, at nu er man rede til at sætte Præmierne ned til en Petitesse, 50 Ø., det vil sige, at man er rede til i og for sig at tage Forsikringen gratis, thi at forlange en Præmie af 50 Ø. er jo saa at sige at tage Forsikringen gratis, og det fremgaar ogsaa af Ulykkesforsikrings-